

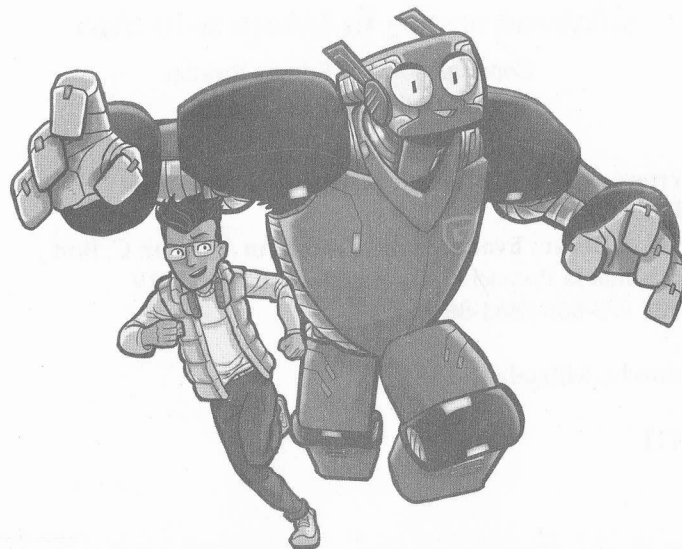
**CITEȘTE TOATE
AVENTURILE
AXEL & BEAST!**

**Evadarea din Grabbem
Atacul Antarctic
Încurcătura tropicală**

Și multe altele în curând!

**AXEL
&
BEAST**

EVADAREA DIN GRABBEM

ADRIAN C. BOTT Grafică de
ANDY ISAAC

*Traducere de
Mihaela Potoschi*

**PRESTIGE
KIDS**

București - 2019

CAPITOLUL

1

Dacă un agent secret s-ar fi aflat pe lângă casa mică a lui Axel Brayburn din suburbii, i-ar fi dat acestuia un loc de muncă.

„Iată-ți stiloul cu laser, guma de mestecat cu explozibil, cheile de la motocicletă personalizată și un papion nou de firmă“, i-ar fi zis agentul. „Oh, și nu-ți uita cardul negru, strălucitor de membru al agenției secrete. O parte este ascuțită, așa că îl poți folosi ca să tai funii sau să te razi, când vei fi suficient de mare“.

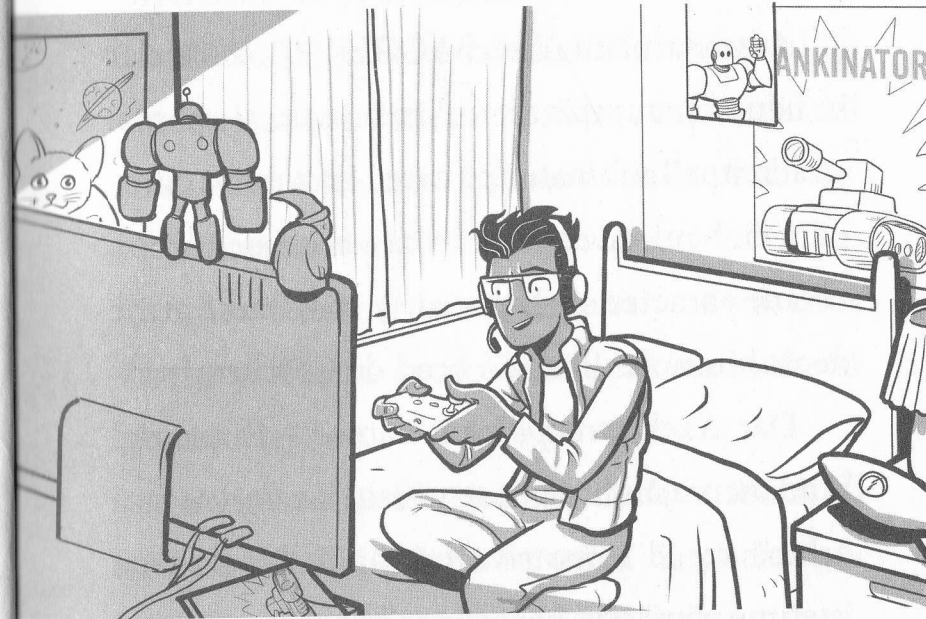
Axel cu **siguranță** avea stofă de spion, deși încă nu știa asta despre el. În ciuda faptului că avea doar doisprezece ani, deținea o mulțime de calități de care are nevoie un agent secret: reacții rapide, inteligență nativă, cunoștințe despre tehnologia modernă și chiar niște scheme de judo. Vederea sa era unica problemă - avea nevoie de lentile groase -, dar un tratament avansat cu laser și niște implanturi cibernetice de câteva milioane de dolari ar fi rezolvat asta.

Desigur, agenții secreți nu doar invocă motive pe la casele oamenilor pentru a li se oferi slujbe, iar Axel era doar un copil obișnuit de doisprezece ani. Habar nu avea că asta l-ar fi făcut să fie un bun spion. Așa că, fără să știe, exista un singur lucru pentru care abilitățile lui îl făceau să fie foarte bun.

Jocurile video.

Erau doi jucători în joc, cu care se mai juca în acea dimineată. Victoria era atât de aproape, iar Axel tremura tot.

Și-a condus micul Tankinator – un tanc-robot, care arăta ca un coș de gunoi pe roți – într-un loc sigur dintr-o peșteră. Acum putea sta liniștit câteva secunde și își putea recupera ceva energie.

Axel se juca mult jocuri online, precum *Tankinator Arena*. Mai ales în mijlocul zilei, cu draperiile trase, ca acum.

Oricine se putea juca jocul, dar cei mai buni Tankinators costau bani adevărați și erau mai puternici. Aceasta însemna că deși ai putea fi un jucător cu superabilități, ca și Axel, tot ai pierde împotriva cuiva, care ar avea o mulțime de bani.

Adversarul lui Axel, BAGGER_63, înota clar în bani. Își cumpărase cel mai mare și cel mai strălucitor Tankinator pe care l-ar fi putut cumpăra cu bani. Avea armura ca o navă de război, zeci de caracteristici speciale și mai multe arme decât luminile dintr-un brad de Crăciun.

Dar Axel *aproape* că îl bătuse – în primul rând încurajându-i pe toți ceilalți jucători să facă echipă cu el împotriva lui, apoi folosind cu istețime pământul pentru a se ascunde, a trage și

a se ascunde din nou. Acum, lui BAGGER_63 îi mai rămăsese foarte puțin din sănătate.

Cu precauție, Axel a ieșit afară din peșteră... doar ca să vadă că se uita fix în țeava tunului principal al lui BAGGER_63.

„Arr!“ a țipat el, în timp ce Tankinator’ul lui mic a explodat într-o minge de foc de pixeli.

„Am câștigat din nou!“ s-a auzit vocea lui BAGGER_63 prin căștile lui Axel.

BAGGER_63 și-a condus Tankinator’ul de elită peste rămășițele **mocnite**, rămase din cel mic, al lui Axel, transformându-le în praf.

„Cum m-ai găsit?“ a țipat Axel.

„Am cele mai bune dispozitive de scanat, **fraiere**. Merită fiecare bănuț pe care l-am dat pentru ele!“.

Imaginea cu sfârșitul rundei a strălucit. Îl arăta pe BAGGER_63 în topul listei câștigătorilor, iar pe AX-MAN, chiar sub el.

Niciun premiu, pentru locul doi. Nicio

„Vrei să încerci să mă bați cu un Tankinator obișnuit?” a strigat Axel. „Poate încerci să folosești și nu știu ce abilități reale, în loc să tot cumperi chestii!”

„Strigă mai mult, fraiere!” a venit o replică satisfăcută. Apoi a fost o scurtă explozie de muzică thrash metal.

Axel nu a mai zis nimic. A ieșit din joc, și-a tras căștile și stătea pe marginea patului, holbându-se la ecranul gol.

Nu avea un Tankinator de elită, pentru că nu își putea permite unul. Axel nu primea mulți bani de buzunar. Banii puțini pe care îi câștiga mama lui ca și mecanic se duceau pe mâncare, pe facturi, tot mai multe facturi. Consola era cel mai scump obiect pe care îl deținea. Fusese cadoul primit de la tatăl lui, anul trecut, de ziua

de naștere, înainte să se întâmple ... ceea ce s-a întâmplat.

Mama lui, Nedra, a ciocănit. „Oh, Axel, o să îți distrugi vederea dacă stai atât de aproape de ecran!”.

Axel și-a bătut ușor ochelarii. „Nu cred că se va strica mai rău decât atât, mamă!”.

„Plănuiești din nou să stai aici toată ziua?”.

Axel a ridicat din umeri.

„Afară este frumos”, a zis mama lui.

„Mă bucur”.

Nedra a oftat: „Oh, bine! Distracție plăcută! Mă duc să repar cositoarea Domnului Cornish”.

„Succes!”.

„Și ție. Voi lipsi doar o jumătate de oră. Încearcă să nu distrugi casa!”.

Nicio șansă, s-a gândit Axel. Probabil nici nu voi părăsi această cameră.

A intrat din nou pe *Tankinator Arena*, a mers în secțiunea Store (Magazin) și s-a uitat

cu ardoare la toate mecanismele uimitoare pe care le puteai cumpăra.

Vehicule cu arme superîncărcate, ghetete de viteză, extraarmuri, chiar și vopsea personalizată. Toate pentru un preț, bineînțeles. A pierdut timpul, visând cu ochii deschiși la cum s-ar fi simțit dacă ar fi deținut un Tankinator de elită...

KA-THOOM!

S-a auzit ceva, ca și cum un obiect mare de metal s-ar fi prăbușit înăuntru. Ca atunci când micul lui Tankinator a fost împușcat. Doar că mai tare.

Axel a sărit în picioare.

În următorul moment, ecranul s-a făcut negru.

Primul gând al lui Axel a fost: *Ce a fost acel zgomot? Nu a venit din joc!*

Al doilea gând a fost: *A sărit siguranța? Nu mai este curent.*

„Tată!“ a spus el tare, apoi s-a simțit prost pentru că a zis asta. Tatăl lui lipsea de un an, de când s-a dus să ia ceva de mâncare la pachet și nu s-a mai întors. Nu mai primiseră vești de la el de atunci, nici măcar o șoaptă.

Nimic nou ...

De jos s-a auzit un scârțâit și un geamăt ca de un metal îndoit.

Axel a ieșit din cameră și, cu grijă, s-a furișat în jos, pe scări. Lumina din hol pâlpâia. A observat că statuia Buddha preferată a mamei sale – un cadou de la mama ei din Sri-Lanka – căzuse de pe măsută. A pus-o repede la loc și s-a îndreptat către ușa interioară care ducea în garaj.

De după ușă se auzeau sunete ciudate.

Wheeze-clunk. Wheeze-clunk.

„Asta e foarte ciudat“, și-a zis Axel.

A ezitat, întrebându-se dacă ar fi trebuit să o aștepte pe mama lui să vină acasă, înainte să vadă ce se întâmplă.

Nu, s-a gândit el. Am doisprezece ani! M-a lăsat să am grijă de tot. Mă pot descurca cu asta, orice ar fi ...

A deschis brusc ușa și a sărit în interiorul garajului cu un țipăt.

Țipătul s-a transformat într-un suspin adânc.

Ușa de metal a garajului – ceea ce mai rămăsese din ea – fusese mototolită ca o bucată de folie de aluminiu. Dar și mai ciudat decât atât, ceva încercase să o turtească din nou. Stătea blocată în aceeași spărtură în care se mai blocase odinioară, lovită încă o dată, arătând dezastruos.

Un robot imens stătea acolo, uitându-se la el.

Avea un cablu electric ce atârna din locul unde ar fi trebuit să-i fie gura dacă ar fi avut una, arătând de parcă ar fi supt o bucată de lemn dulce. Scânteii albastre zburau.

A sărit.

Axel stătea paralizat, fără să știe ce să facă.

